

จากไปไม่หวนคืน

เหตุการณ์ที่คุณยายขออนุญาตไปปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 1 เดือน แล้วถือโอกาสออกบวชโดยไม่ยอมกลับไปที่บ้านท่านเศรษฐินีอีกเลยนั้น เป็นสิ่งที่ฝังใจท่านเจ้าของบ้านเป็นอย่างมาก เพราะท่านทั้งรักและเอ็นดูคุณยายยิ่งกว่าใคร แม้กาลเวลาจะผ่านไปหลายสิบปีแล้วก็ไม่เคยลืมเลือน

มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่คุณยายเลียบอายุ 80 กว่าปีแล้ว ท่านได้นิมนต์คณะพระภิกษุ และเชิญอุบาสิกาแม่ชีที่อยู่ในโรงงาน

ทำวิชา พร้อมกับบุคคลต่าง ๆ ที่คุ้นเคย
ไปงานบุญที่บ้านของท่านเพื่อรับปัจจัยเพราะ
ท่านชราภาพมากแล้ว เดินทางไปวัดปากน้ำ
ลำบาก ขณะนั้นหลวงพ่อบุญเป็นนิสิตที่มา
ปฏิบัติธรรมกับคุณยายเป็นประจำ คุณยาย
ก็ได้รับเชิญให้ไปร่วมรับปัจจัยในครั้งนี้ด้วย

การถวายปัจจัยให้กับอุบาสิกาแม่ชี
ที่เข้าถึงพระธรรมกายก็เหมือนกับถวายแด่
พระภายในตัว แม้ภายนอกจะไม่ได้ครองผ้า
กาสาวพัสตร์ แต่ถือได้ว่าเป็นบวชภายในชั้นหนึ่ง
เป็นเหตุให้ได้บุญมาก เมื่อคุณยายกลับจาก
บ้านคุณนายเลียบแล้วก็เล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

พอถึงช่วงที่ท่านเศรษฐินีต้องถวายปัจจัยนั้น ท่านก็ถวายเรียงไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดอะไร แต่พอมาถึงคุณยายอาจารย์เท่านั้นท่านก็รำพึงขึ้นว่า “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ ไปแล้ว ไม่กลับมาเลยนะ” ฝากถ้อยคำความในใจ เอาไว้แล้วจึงถวายปัจจัยให้ แสดงให้เห็นว่าคุณงามความดีของคุณยายนั้นไม่เคย ลางเลือนไปจากหัวใจของท่านเศรษฐินีเลย แม้ว่าท่านจะตระหนักและซาบซึ้งถึงคุณค่า ของการประพฤติปฏิบัติธรรมของคุณยาย และอนุโมทนาสาธุการด้วย แต่การที่จะหาใครสักคนมาทดแทนบุคคลอย่างคุณยายได้นั้น

...จากไปไม่หวนคืน...

แม้ว่ากาลเวลาจะล่วงเลยมาหลายสิบปีแล้ว
ก็ไม่สามารถที่จะหาได้เลย เนื่องจากท่าน
รักคุณยายมากและไม่อยากให้จากไปไหน
อยากให้อยู่ชิดใกล้ตลอดไป ท่านเศรษฐินีจึง
เสียดายคุณยายเป็นอย่างยิ่ง

คุณยายเป็นผู้ที่มีข้อวัตรปฏิบัติ
ปฏิบัติ และมโนปณิธานที่ไม่ธรรมดาต่าง
จากคนทั่วไป ท่านสามารถพัฒนาตนเองจาก
การเป็นชานาสู่การเป็นมหาปุชนียาจารย์ผู้นำ
ในการสร้างบุญบารมีได้ แม้จะมีทรัพย์สมบัติ
พอที่จะเลี้ยงดูอัตภาพของตนไปได้ตลอดชีวิต
แต่ท่านกลับมอบทรัพย์ทั้งหมดให้กับพี่น้อง

แล้วออกจากบ้านมาเพื่อยอมตนไปเป็นคนรับใช้ของคุณนายเลียบผู้เป็นอุปถัมภ์คนสำคัญของวัดปากน้ำ ด้วยหวังจะให้เป็นที่สะพานเชื่อมไปถึงพระเดชพระคุณหลวงปู่

ในขณะที่ทำหน้าที่คนรับใช้ก็ฝึกฝนอบรมตนอย่างยิ่งยวดในสภาวะการณ์และเวลาที่จำกัด งานหลักของตนก็ทำได้อย่างไม่มีที่ติ ทั้งดูแลปรนนิบัติเจ้านายและครูบาอาจารย์อย่างดีเยี่ยม เพื่อให้มีโอกาสได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ในที่สุดเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายภายในแล้ว ท่านจึงสามารถปลดปล่อยสิ่งที่ค้างอยู่ในใจคือการตามหาพ่อในโลก และ

...จากไปไม่หวนคืน...

ช่วยพ่อจากยมโลกให้ขึ้นมาเป็นเทพบุตรอยู่อย่างสุขสบายได้สำเร็จ หลังจากนั้นจึงได้ออกบวชและมุ่งหน้าศึกษาวิชาธรรมกายกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ในโรงงานทำวิชา ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ บุคคลเช่นท่านจึงเป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่งในโลก เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีแก่ศิษยานุศิษย์ทั่วโลกทั้งในปัจจุบันและตลอดต่อไปในอนาคตได้อย่างแท้จริง

